

ORATIO CORAMI NVICTISSIMO
SIGISMVND O REGE POLONIAE

&c. in conuentu Caesaris & trium regum, no/
mine Vniuersitatis, Viennae Austriae per Ioa/
chimum Poetam
tum ha
carmine
eiusdem
nexo, in
dam de
uentu co.

Vadiarū
Laurea/
bita, cum
in laudē
Regis an
quoqua/
lto con/
tinentur.

Ioannes Dantiscus.

Sum regina auium, peto sidera, tuta trifulco
Fulmine, & Arctoi fida ministra Iouis.

AD INVICTISSIMUM SIGISMUNDUM

Poloniae Regem Magnum ducē Lithuaniae

Ruffiae Prussiaeque &c. Dñm & here.

dem. Ioannis Dantis pro Io

chimo Vadiano Poeta

Laureato carmē.

Ex Nunc
Hungarico

QVIS magno tantos, & tot cum Caesare reges,
Conuenisse unquam uidit in orbe prius:
Cuncta reuoluamus quae nunc, retroque fuerut
Tempora, conuentus nullibi talis erat
Ante nec ad Priami, magnā nec Agenoris urbem,
Quin etiam nunquam Martis in urbe fuit.
Finibus a Latiis Caesar, Rex inclyte ab oris
Tu Scythicis aderas, uictor uterque grauis.
Pannoniae senior cum Nato Rege suaque
Cum Nata, qua nil pulchrius orbis habet.
Hanc dedit, accepit rursusque a Caesare neptem,
Quae regi tenero sponsa futura data est.
Aurea quae fuerant olim, sic inde, redibunt
Saecula, Gradiui cedit & inde furor.
Quod faustum felixque fiet, Pax undique lata
Incuciet reliquis hostibus acta metum.
Sic te, sicque tuos uenisse Borysthene ab ipso
Non piget Austriaci pingua ad arua, soli
Hic ubi sublimi nunc uertice surgit, & altum
Nubibus impressit pulchra Vienna caput.
Cuius es cunctis aliis gratissimus hospes,
Caesaris ut Vates hic tibi testis adest.

Qui te quo potuit nuper suscepit honore,
Fecit & in Laudes tot bona uerba tuas.
Nunc etiam docto te tollit Carmine ad astra,
Plura tibi, sint haec dummodo grata dabit.
Scurra leuis, Mimis, Tubicen, Cytharedus, & omnes
Ad te qui ueniunt munera larga ferunt.
Clamenti Vatem ne sit graue uisere uultu,
Aeternum cuius Carmina docta manent.

INCIPIT ORATIO.

QUANTUM PRIMVM aduentū tuum, certiore fa-
ma nunciante, didicimus Princeps illustrissime,
ac inuicte Poloniae Rex SIGISMUNDE, tan-
ta expectatio omnium pariter animos corripuit, ut sacrae
Maiestatis tuae praesentia, longum istud tui desiderium,
quod amplissima bonitate tua in tot hominum animos de-
fluxit pascere, & pro parte faciare uelle uiderent. Quā-
uis enim haec inaudita & omnibus saeculis memoranda no-
uitas, summā omnibus admirationem pepererat, quae prae-
sente MAXIMILIANO Imperatore inuicte, & magna
nimo, tres coronatos Reges eosque potentissimos ad se in
hanc Urbem suam uenturos, deque rebus maximis & gra-
uissimis tractaturos esse intelligebamus. Semper tamen
illud in nostris uotis primum erat, ut Poloniae Regem il-
lum tam nobilem, tam potentem, & totam orientalis Chri-
stianitatis oram, cum VLADISLAO serenissimo Hun-
gariae Rege, fratre, moderantem quae primū cōtueremur,
oculosque nostros in illud locupletissimum, regum, rerūque
gestarum, & consumatae nobilitatis exemplar conuertere.

mus Adeo firma regibus uirtute fama paritur, Tamenſi rerum momenta ſincera iudicio rationis conſectantibus, uirtus ipſa cum his quæ ex ea proficiſcuntur in omnium mortalium ordine digna ueneratione uideri debeat, in his tamē maxime omnium amabilis, illuſtrisq; eſſe ſolet, qui cum impune inter homines mali eſſe poſſent propterea quod in corū manibus, gentiū, terrarumq; arbitriū collocatum eſt, boni tamē eſſe malunt, & uirtutū ſuarum frugem, non tam in ſuam gloriam, quam in ſubditorum ſuorum utilitatem & ſalutē conuertere. In quorum numero te eſſe Chriſtianiſſime Rex, cum et ante, longe lateq; puoſante fama accepiſſemus, & iam nūc poſt exoptatiſſimū tuum in hanc Urbem noſtram aduentum, corā conſpicu remur, teſtari præſentia ſua, Gymnaſiarcha magnificus, ac præcellens atq; famigeratū Gymnaſiū noſtrum corā, quoq; dignum cēſuit, quāti, ob præcellentiſſimā generoſi ſanguinis nobilitatem, ob regni tui qđ indies magis auges amplitudinem, ob incredibilem in te Regalium uirtutum fidem & ſinceritatem, eſtimandus faciendusq; fores. Vt enim potiſſima ſolum eſſimentur, tantā copia earū rerum quæ cæteris regibus tecū minime cōmunes ſunt, ſeſe mihi cogitanti offert, ut in ipſo meo laudum tuarum ſtudio, merito addubitare uidear, An a militari peritia & ea gloria, quam tibi fere peculiarē, armorum adminiſtratione, & tot uictoriarum, tot triumphorum acceſſione compaſſi, an poties a ſingulari prudentia, magnanimitate, iuſticia, liberalitate, clemētia, fide, hiſq; aliis uirtutib⁹ (ut interim potentiam, genus, fortunam, ſplendorē, magnificentiāq; tuā intermittam) quibus bello et pace clarus ex illis exordiū ſumere cōmodius poſſum. In tanta enim

maximarū rerū ſerie, ubi omnia præſtātia, omnia illuſtria & laude cūprimis digna ſunt, quid deligat potiſſimū, aut cui uerba applicet, qui tuarum regē præco eſſe conſtituit, non facile diſcernet, Quod ſi cuipiā omnia complecti animus foret, non ille iam orationē, ſed ad poſteros trāſmit tendum opus molirētur. Quo circa hoc mihi uel ab initio contendendū erat, ut in conceptorū uerborum breuitatē, & ieiunæ orationis tenuē excuſum, facilē a te ueniā cōſequerer, Plura equidē dici & tps uetat ratio, & ampliſſi morū negotiorum tuorū cura nō permiſſit. Quod igitur apes ſolent, id mihi agēdum eſſe hoc in loco aniaduerto, ut ſcilicet per arbuſta lucetiſſimis uirtutū tuarum gēmis, & odoratis totius uitæ tuæ floribus, conſita, ita ſedulus tranſuoſem, ut ex immenſa ſucci & ſaporis multitudi ne, quæ mihi ſapidiſſimā uifa fuerint, ſummatim decerpam, Primum omniū inuictiſſime & Chriſtianiſſime Rex, quo ſtēmate, & qua natalium claritudine, felix iſtud regnum tuū deſcendat, non ignoramus. Omnia quocunq; animū conuertimus & regia, & longa regum ſerie, & clariſſimis geſtis inſignia ſunt, Siue a Boeſſlao primo et uetuiſſimo Poloniae rege, Siue a VLadiſlao tuæ maietatis auo poti⁹ us initium ſumimus. Hic enī per ſingularē Chriſtianæ religionis amorem contra Tartaros, Roxolanos, & Prutenos fortiſſime et conſtātiſſime pugnans, non tā regni ſui amplitudini q̄ fidei noſtræ icolumitati, id quod res habet, conſuluiſſe dicitur, nec unquā in ſanguinē Chriſtianū, niſi ſūmis iniuriis prouocatus, imo nō ſine ſummo mœrore co actum, arma torſiſſe, Id quod patruus tuus VLadiſlaus cum patri ſucceſſiſſet, ſūmo ſtudio æmulatus eſt, in quo poſtea cum tāta fidei, prudētiæ & fortitudinis ſuæ fama

increbuisse, hoc memoria dignū insigne fuit, quod ex cō-
mēdatissima regni Poloniae administratione, ad regia Hū-
gariae sceptrā uocatus, tanta perseverantia fortissimos fi-
dei nostrae & perfidissimos hostes Turcas armis insecutus
est, ut satis non habuerit, eos abactos a confinibus fuisse,
nisi proprio cruore in sui regni limitibus fuso, & amorē in
fidem suā, & sempiternū i aduersos odium uiriliter occū-
bendo testatus esset. Similis in Diuo Casimiro, parente
tuo, uis & magnanimitas insignis fuit, qui tamē præter fe-
licem regni sui administrationē, & summa illa, quibus re-
ges extolluntur ornāmēta, non paruam sempiternae me-
moriae partem, hoc ipso mihi cōsecutus esse uidet, quod
ex nobilissima, & e Ducibus Austriae prognata Regina,
ALBETI olim regis filia, & VLADISLAI Hungariae &
Bohemiae Regis, sorore, tot præclaros, ac fere singulos
regis diadematis insignitos filios ordine genuit. Qua
in re, si sobolem & genealogiam respicimus, nulla ampli-
or parētibus felicitas accidere poterat, quid enī diuinius?
quid maiori admiratione dignius? quā tot regū parentes
esse, qui per mortaliū cæsus, perq; maximorū & amplis-
simorū regnorum administrationē, summa iusticia, & inte-
gritate, immortalis Dei providentiā imitarent. O felicē
illum, & generosissimū uterum, cui dono Dei datum fuit,
ut tot illustrissimos Principes in rerum humanarū utilita-
tem, ederet. Comendatur a fide dignis scriptoribus Lam-
pido Lacedemonia illustris sane fœmina, quod regis filia,
regis coniūx, & mater regis fuerit. Rarū hoc ipsum qui-
dem est, ideoq; merito memoratum. Cæterum, nobilissi-
mæ parentis tuæ ELYSABETH felicitatem in hac re pen-
sitantibus, ne conferendum quidem indetur. Hæc enim

ALBERTI regis filia, VLADISLAI regis soror, CASI-
MIRI regis cōiunx, & sex illustriū regū mater fuit, ex q-
bus quattuor coronati, IOANNES ALBERTUS scilicet &
ALEXANDER fratres tui, iam nunc in cœlestiū Principum
æternā pacem & uictoriā asciti. Tu autē tertius cū Diuo
VLADISLAO Hungariae rege fratre, qui uiui & inco-
lumes, regias coronas sepiternis merita laudis titulis ge-
ritis, FRIDERICUS e fratribus quitus, maturimus & reli-
giosissimus Præsul, eius, ut puto gratia sese in Cardinaliū
collegiū ab Alexandro vi. Pon. maximo ascribi passus
est, ut & hac quoq; semita, qua uiri maximi & nobilissimi
pricipes, ad reipublicæ sacrosanctæ gubernacula cuedū-
tur, pricipes uestri generis illustres haberetis. Quid CA-
SIMIRUS? quo piaculo hūc cœlestē principē præterieris?
in cuius amore, Deus optimus maximus, quā gratus sibi &
acceptus uester sanguis esset mortalibus indicare uoluit,
postq; enim ppetuo cœlibatu, uitā castissimā duxit, nihilq;
habuit prius, quā fidem q̄ abstinentiā et iusticiā colere, ca-
randē uitæ sanctitate decessit, ut in beatorū numerum re-
latus, uniuersam Lithuaniam, miraculorū suorum uarietate
& magnitudine, in sui uenerationē & cultū pellexerit. Ta-
ceo libens, eiusdē ELYZABETH, Diuæ parentis tuæ in filiarū
pari numero editarū, præclara sœcūditate memoriā, ne-
mo enī est q̄ nesciat, qui principes e nuptis nati sint, q̄ san-
ctitatis argumēta e uirginibus p̄dierit. Ad fratres redeo
inter quos FRIDERICUS spiritale sectā ita illustrauit ut post
se uēturis præsidibus, q̄les esse deberent, exēplū reliquit.
CASIMIRUS cœlibatu suo & p̄clamatissima sanctitate id
cōsecutus est, ad qd̄ om̄es quidē tendim⁹ pauci p̄uenimus
Armorū uero tractatio, ut dixi, & admirabilis i re militari

peritia cū in IOANNE ALBERTO & Alexandro frequē-
tissime memoria Principibus tum in te summo principe,
inq; fratres tuo VLADISLAO Pannoniae rege, quantū
ornamēti uirumq; susceperit, nō obscurū est. Hunc qui-
dem tanti fecit potētissimae & amplissimae gentis cōlen-
sus, ut summa omnium spe summaq; fiducia in Hunga-
ria regnū uocatus petitusq; fuerit, quo testimonio maius
suarū uirtutū accessioni contingere non potuisset. Te ue-
ro Rex inuicte, adeo tui diligūt, adeo prosequuntur, ut si
alio in regno habenis praesses regiis, curaturi tamē & la-
boraturi essent, quo in suū restitueris, quanta enī pruden-
tia & aequitate omnia dispenses, didicerunt. Quāta man-
suetudine, clāmētia, humanitate, affabilitate, atq; animi
moderatione tuis apud te in omni negotiorū genere locū
facias, experti sunt. Quāta seueritate, & grauitate in eos
animaduertas, qui uel domi, uel militiae ius phasq; contē-
nentes, aut aequissimis legibus tuis, aut publicae fidei sin-
ceritati quoquo modo cōtroueniunt, cū semp alias intel-
lexerunt, tū hodie intelligunt maxime, quum cōtra hosti-
les turmas arma suscitās, in quorum administratione, qui-
tibi triumphorū successus sint, quae et quā magno ex ho-
ste petita uictoriae, non hi melius nobis, q; extra amplissi-
mi regni tui limites agimus, compertū habent. Quae enī
fortitudinis ratio amplior esse illa posset, quae summis in
periculis uersata, omnē impetum, indefesso robore, reuel-
lit: nec semel, sed semper uictrix euadit. Multum interest
cum quo quis hoste, quibusue in locis bellum gerat. Istud
quidē asseruero, multo digniorem gloriā, apud iustos ar-
bitros Caesarem Dictatorem consecutum esse in Galliis
subactis, quā ex tota Asia deuicta, Magnū Pompeium,

Huic enim facile erat luxu fractum militem profligare,
illi difficillimum, rigido sub caelo ferocem & longo armo-
rū usu assuetum Gallū retundere. Quemadmodū maior
Epaminūdā clarissimo Thebanorū duci, ex Spartanorū
fusa acie gloria creuit q; si uel Persas fudisset, uel Medos,
hi enī ab illis anteuieti fuerant. Tu fortissimis, et supra hu-
manae naturae mansuetudinē ferocibus hostibus, ad iuga
prope Ryphaea, & rigentē Arcton, armorū, rapinarū, &
syluestris uitae asperitate assuetis, tanta copiarū tuarū, fe-
licitate obuiā factus es, ut illi ipsi, quid in te uenerandū sit
iam nunc ingenti dispendio suo didicerint, nec imerito. Ius-
tū enim est horū fortunas periclitari, qui ad bene sentien-
dū de optimo et prudētissimo principe, armis cōpelli, quā
cōsilio induci malūt. Quae enī de te nō, proclamata uirtus?
aut quod iusti ueriq; regis officiū, in omni regni tui admini-
stratione praetermissū? Sunt reges plerūq; supbi, prima-
ces, & infelices his quibus maxime amici esse deberēt, quorū
insolentia cōtigere solet, ut nec pax, nec sui ueneratio, nec
omnino reipublicae, & cōmunis incolumitatis ratio stare
queat, qui & Tyrannidē isti exercēt potius q; amorē, in cu-
ius bonitate, nisi ille qui regnat, his quibus praest deuin-
ctus sit, satius multo foret regnū rege carere, quā a rege
opprimi. Omnis enī prudentis, & gloriosi ministerii ratio
ita amoris & beneuolentiae fundamentis innititur, ut sine
his esse haud quāq; possit. Tu ciuitatem tuam, hoc est,
florētissimum Sarmatiae regnū, aduersa fortuna tentatū
erigis, secunda uero floridum conseruas, nec ulla in re tuae
sacrae maiestati maius studium est, quam ut praeter com-
munis utilitatis rationem, iustis bellis ampliōrē illis quos
amas regni ditionem efficias. Non habet penes te locum

animi torpentis desidia, non hebetis ingenii aut Mineruæ
 cassæ ignauia, cum omnem curam, studium, omnemq;
 diligentiam adhibeas, ut omnibus in rebus administrandis,
 iusticia, prudentia, & sedulitate cæteris antecellas. Quæ
 res circumspectissimum animū tuum, istuc iduxit, ut post
 grauissima & diuturna cū Moscho bella gesta, Postquā
 illa tibi per orbē propagata uictoria, parta fuit, Pacis &
 cōcordiæ gratia, ad VLADISLAVM fratrem Hungariæ
 regem, libens magno cū equitatu ascēderis, & Diu MA
 XIMILIANI Impatoris Augusti aduentū, sūma quadā
 animā alacritate expectaueris, nihil tuæ sacræ maiestati po
 tius futurū esse existimās, quam si post tam insignē uicto
 riā, cū eo principe rem ageres, cuius arbitrio, iustam or
 bis partem gubernari cognoscimus, Quo tuo consilio, nō
 tā tibi inuicte Rex, quā aliis maximis & potentissimis
 principibus, laus, fama, & utilitas accessit, qbus tandē cō
 tigit ut tot regū aduentū in suū emolumentū deflecterēt,
 imo si dixerō potius, religionis Christianæ saluti & incre
 mēto, tuæ præfertiæ occasione, consultū fuisse, nō inepte
 dixerim. Postquā enī Pofonii esse te, tuūq; fratrem VLA
 dislaum, cū liberis, LVDOVICO probatissimæ indolis
 iuuenē, ac ppter ea rege teneris annis coronato, cūq; AN
 NA speciosissima regina, morā trahere, Cæsar accepit,
 nihil habuit potius, quam ut desiderio uestro, suoq; simul
 satis faceret & propositis in commune bonū consiliis ne
 quaq; deesset. Qui postquā pridie, spaciosum in campum
 lectica prouectus, utrūq; summo gaudio excepisset, copi
 amq; fecisset omnibus uestris uultus, amorisq; & bene
 uolentiæ suæ, in hac sua ornatissima urbe sua secū esse uo
 luit, In qua, post magnificentissimū introitū uestrum, cui

sacræ tuæ maiestatis dignitas, non parū ornamenti, equi
 tatus peditatusq; multitudine, & auri argentiq; & omni
 farii ornatus splendore, attulit, post regalia cōiunia & spo
 ciosissimos ludos, i Augustissima huius ciuitatis æde, spon
 salibus pactis, & institutis denuo præter ueterē necessitu
 dinē uestrā matrimoniis, firmam, inuiolabile & ppetuam
 concordia, in regnōrū uestrorum & imperii salutē, ac toti
 us religionis nostræ incolūmritatē & incrementū, inmacu
 lata fide interueniente, pacti estis. Nos certe felicē illū &
 fastis demandandum diē existimamus, quo MARIAM
 Castiliæ Reginā, MAXIMILIANI Impatoris Patris
 Patriæ neptem iūctis manibus in ipso Cæsaris sinu despo
 sari LVDOVICO, tuo ex fratre Nepoti uidimus, AN
 NAM uero reginam in ipsas sacri IMPeratoris ulnas, te
 præferte deduci, & illā perpetuo plausu dignā concordia
 uestrā, omnium concentu proclamari. Quandoquidē, no
 bis data est, ppellendi uel ex uniuersa Europa, diuersæ fa
 ctiōis hostis occasio, Seu Tartarū ordimur, seu Moschū
 siue eū qui maxime cōmuni nostrū saluti infestus est Tur
 cam. Ab occasu enī, Sarracenorū immanitas Hispaniæ
 regū uictrici fortitudine, indiuersum littus Mauritanæ,
 abacta est. Ab ortu, Cæsaris auspiciis per Illirycū et Dal
 maticū, Vestris uero p Hūgariā, Poloniam, & Lithuanā
 uincēdæ amplius & in uniuersum exterminādæ supersūt
 malefide & crudeles subinde gentes, Quarum potentia
 quæ orientalis imperii desidia, adeo increuerat, uestra stā
 te concordia, facile diluetur, si modō sit certe debet, ec
 clesiasticæ ditionis potentia, uestris cōsiliis adiumento fu
 tura est, quanq; in hac bellorum alea, nemo illis qui arma
 retractabunt, plus periculi accepturus est, Te Duce Rex

Christianissime, ad Tanais ripas & Meotis ac Ponti lit-
 ra, confectæ crucis autoritas propagabitur, Duce fratre
 VLADISLAO, Dacia respiscet & totus citra Danu-
 bium excursus ponti feris exutus gentibus salutaris fidei
 mansuetudinem recipiet, Cæsaris uictoriæ, ab Dalmatia
 & Illyrico, in Epirum, Macedoniamq; prouehentur. Vbi
 castris & exercitibus coniunctis, Tota Mysia, tota Thra-
 cia, secundum Bosphori, Propontidis, & Hellesponti lit-
 tora, adusq; Strimonē, supraq; per oppositū Adriæ, Ma-
 cedoniæ littus in totius Aegei excursū, nostra esse poterit.
 Quod si robori uestro, Hispani, Galli, Heluetii, & Italia
 in tam pio & Deo immortalī debito, conatu accefferint,
 quid obesse posset, quo minus, terra mariq; armis obui-
 tentibus, Thessalia, Hellas tota, tota Peloponesus, cum
 Ambracia, & reliquis nostræ continentis terris, nostra fie-
 ret. Satis profecto superq; satis esset, si malefida Thur-
 carum & Sarracenorum gēs, his saltem agris potiretur,
 in quibus tam lata olim & frequens fidei professio uersa-
 ta est, nec in Europa, multo, ut uidetur Christianæ eccle-
 siæ, dedecore & emacerante credentiū præcordia dolore
 sustineretur, quod futurum esse Rex inuicte, maxime om-
 nium, per hunc sacrum conuentum uestrum, perq; hanc
 Diuinam concordiam speramus, in uobis enim solis suc-
 cessus & uictoriæ in hac re momentum locatum est. In te
 uero, ut fortissimo & prudentissimo Principe, regnorum
 tuorū indubitata salus, in cuius præsentia, nihil mihi ma-
 gis conandum est, quā ut intelligas inclitū Gymnasiū in
 Viennense, tuæ sacræ maiestati, gratulari, de fortuna, de
 Potentia, deq; ista cum maximo ac potentissimo Christi-
 anæ reipublicæ moderatore, Cæs. MAXIMILIANO,

amicitia, & (quod nos solemus cū primis obserua-
 re) beneuolentissimo in omnes studiosos animo, qui
 ueluti pisces ad limpidissimū uiuarium ad te conflu-
 ere solent, quorum eruditione illud tibi continget,
 quod aliis principibus uiris qui literarum amantes
 fuere, contigit, ut earum rerum quæ a te gestæ sunt,
 magnitudo, adamantinis litterarum & ingeniorum
 monumētis demandata, ad longam, & si stabit mū-
 dus, sempiternam posterorum memoriam proueni-
 at. Id quod indubie & Gymnasii nostri uiri eruditi
 aliquando molientur, quanquā in celeberrimo regni
 tui loco inclitū & frequentissimū doctorum homi-
 num, Lycæum tuorum stipendiorum incredibili lar-
 gitate, exornes, & conserues. Nos tamen, quod no-
 strum est, omni opera, studio, diligentia conabimur,
 ut sacræ maiestatis tuæ nomen, famamq; & cœlo
 dignam gloriam ubiq; sedulo astruamus.

DIXI.

EIVSDEM Ioachimi Vadiani, ad inuictissimum
Regem SIGISMVNDVM, Carmen cu-
ius primæ uersuum litteræ et ultimæ
corundem in syllabas et dicti-
ones collectæ hoc disti-
chon faciunt.

Principe te perpes regni o SISMVNde manebit;
Nomen & æternum retinet iam Sarmata laudem.

VIENNA LOQVITVR.

Prima illa est, prima illa dies qua cernere nume N
Rex Sismunde tuum mihi contigit, illa lapill O
Illa dies niueo signetur, qua mihi rege M
Noscere ab Arctoo uenientem longius ax E
Contigit, haud digna es tot regib? Austria si no N
Ingenuo mecum officio plausuq; uerer E
Principis Aetherei faciem, quem Cæsar ut audi T
E minus ad nostræ celerem confinia terr AE
Tendere, progressum sponte in sua regna recepi T
Et retinet, meritoq; illum dignatur honor E
Par Sismunde tibi regni moderamine frate R
Effulgens, superansq; alios, ut sidera Tita N
Regni Pannoniæ primum decus addidit un A
P'ergenti claro tibi qui de sanguine prole M
En sese accinxit socium, ne pacta moretu R
Sæpe olim tentata, iterataq; fœdera sæp E
Regnorum uictrix pariter uos gloria tolli T
Et pariter cultus fidei, quo, sola parar I

Gratia par potuit, pansumq; in tempora nome N
Non alium te maiorem mihi fata uider E
In tanta regum serie, Procerumq; dederun T
Omnia nanq; tibi superi tribuere benign I
Seu quis uirtutem, seu quis compensat auit A
Insigne hoc de stirpe decus, seu colligit una M
Sternendi ratione uiam subiti hostis, & illa S
Martis opes, Scythicis & cognita gentibus arm A
Vive diu felix Princeps, te sospite fertu R
Non uano mansuram illis rumore salute M
Debent qui uitæ tibi commoda, & omnia tut A
Extremum ad pelagus, reparata in pace perran T
Moschorum deuicta iacent tot cladibus arm A
Arma quibus fuerat pax intercepta, quibus ni L
Non concessurum Tanais decreuerat or A
E regione tamen Regali gesta parat V
Bella diem fracti pensarunt fœderis, Id quo D
Immensam Rex magne tibi, qui regna iugar E
Tanta potes uictor, peperit per sæcula fama M

FINIS.

Impressit Viennæ Nonis Augusti Anno.
M.D.X V. Hieronymus Vietor qui
se Principi inuicto hac sua sedu-
litate cōmendari cupit.